

ЛОВДЖИЙСКИ РАЗКАЗИ

Дѣдо Нейко се връща отъ ловъ

Есень. Листата на дърветата бѣха пожълтѣли и капѣха. Други блестяха въ червени и синкави цвѣтове. Есенното слънце ги освѣтяваше и тѣ блестяха по-ярко.

Въ единъ хубавъ есененъ день много деца отъ махлата играеха край селото. Заруменѣли, весели и доволни, тѣ се готвѣха вече да си отиватъ, когато изкочи предъ тѣхъ Францъ, ловджийското куче на дѣдо Нейко. Всички деца отъ махлата го познаваха и му завикаха:

— Францъ!... Францъ!

Кучето завъртѣ опашка и заскача край тѣхъ. Ето пристигна и дѣдо Нейко накиченъ съ яребици

и единъ голѣмъ заекъ. Кучето се спусна, да посрещне господаря си. Спуснаха се и децата следъ него, да посрещнатъ ловеца съ радостни викове.

— Помага Богъ, деца! — поздрави ги дѣдо Нейко.

— Далъ Богъ добро, дѣдо, — изчуруликаха тѣ.

— Чакай да поседна малко... Да почина, че доста се уморихъ, — рече дѣдо Нейко и седна.

Децата настѣдаха около него и едни се радваха на яребицитѣ, други гладѣха козината на заека и по-

дръпваха дългитѣ му уши. А дѣдо Нейко пъкъ се радваше, като гледаше свѣтналитѣ имъ очички и заруменѣли лица.

Митко, най-голѣмиятъ отъ децата извика:

— Ей, много ловъ бе, дѣдо Нейко! Два-три дни ще има да ядете дивечово месо.

— Доста е, Митко. Доста е, но мене това не ме радва. Радва ме, че бѣхъ вънъ отъ селото като васъ, въ гората и полето, гдето насладихъ душата си отъ хубавитѣ гледки, па и подкрепихъ тѣлото си съ чистия въздухъ. Ако стоя въ село, какво ще правя въ празникъ, следъ като свърша дома работата си? Трѣбва да отида въ кръчмата. А тамъ не е хубаво. Тамъ играятъ на карти, пиятъ, викатъ, каратъ се, а понѣкога се и биятъ. А азъ не обичамъ тия работи и предпочитамъ да бѣгамъ въ гората, въ планината край бистритѣ поточета и извори, край бѣбривитѣ рѣкички.

— Дѣдо, бѣгаше ли много заекътъ? — попита Катето.

— Лесно ли се биятъ зайцитѣ? Заекътъ има ли си кжщичка, има ли малки зайчета? ... Има ли? ... — завалѣха изведнажъ въпроси отъ всички страни.